

زنان نان آور خانواده ها...

«ص ۳»

افزایش بیکاری و فقر...

«ص ۲»

سختی و بیچاره گی زنان افغان

محصول ازدواج های اجباری و زیر سن

«صفحه ۳»

هشتاد درصد مهاجران اخراج شده

از پاکستان زنان اند

که به افغانستان برگشتانیدن شدند بسیار آسیب پذیر هستند که شامل کودکان دختر ۶ تا ۳

خبرگزاری زنان افغانستان: بخش زنان سازمان ملل متحد در کابل با نشر یک گزارشی اعلام کرده است که ۸۰ درصد مهاجران اخراج شده از پاکستان زنان و کودکان هستند. در گزارش این نهاد آمده است که از اوایل ماه نوامبر تاکنون سه صد و ۲۷ هزار و ۴۰۰ نفر از مهاجران افغانستان از مرزهای تورخم و سپین بولدک به افغانستان برگشته اند که از این میان، ۸۰ درصد آنان را زنان و کودکان تشکیل می دهند. به گزارش این نهاد، ۴۷ درصد از زنان و دخترانی

رزا اوتونبایوا:

«اکثر زنان افغان با به رسمیت

شناختن رژیم طالبان مخالفاند»

رزا اوتونبایوا رئیس یوناما و نماینده ویژه دبیرکل سازمان ملل متحد برای افغانستان، در نشستی تحت عنوان «زنان در اسلام» طی سخنانی از ادامه ای اعمال محدودیت علیه زنان و دختران در افغانستان ابراز نگرانی کرده و گفت: «حقوق اساسی نیمی از جمعیت افغانستان نقض شده است.»

وی در ادامه سخنانش گفت که در دیدارهایش با زنان و دختران در افغانستان متوجه شده است «اکثر زنان افغانستان با به رسمیت شناختن رژیم طالبان مخالفاند.» وی خاطر نشان کرد که بیش از ۵۰ درصد زنان و دختران در افغانستان بر این باورند که به رسمیت شناختن طالبان باید مشروط به رعایت حقوق زنان و دختران باشد.

روایت تلخ یک وکیل مدافع زن

از خانه نشینی تا اقدام به خودکشی

می‌گفتم دیگر این همه رنج و تباهی را نبینم، هر لحظه مرگ خانواده خود را پیش چشمم حس می‌کردم، چندین بار تهدید به مرگ شدم و مجبور شدیم با خانواده به آدرس دیگری نقل مکان کنیم، این همه فشار وادارم کرد اقدام به یک عمل که خود می‌دانم چقدر گناه است بکنم. در همین حال ستار محمدی، یک تن از داکتران روانشناس می‌گوید، زنان که در افغانستان پیش از حاکمیت دوباره‌ی طالبان روزانه فعالیت‌های زیادی داشتند، اما پس از این که سبب افزایش چالش‌های روحی و روانی و حتا اقدام به خودکشی در آنها شده است.

این در حالی است که بعد از سقوط حکومت و خانه نشینی شدن زنان و دختران بعد از محرومیت حق تحصیل و کار، بر اساس آمار ارائه شده از سوی مراکز درمانی، اقدام به خودکشی و بیماری‌های روحی و روانی میان زنان بیشتر از هر زمان دیگر افزایش یافته است.

شماری از ارگان‌های دولتی را داشته و در همان زمان توانسته بود زندگی خوبی را برای خانواده خود بسازد اما بعد از بیکاری و رو به رو شدن با مشکلات و وضعیت اقتصادی، او را مجبور به اقدام به خودکشی کرده بود. وی می‌گوید: «برای من خیلی سخت بود انجام این کار، اما در وضعیتی قرار گرفته بودم که

فراه بود که بعد از بسته شدن مکاتب دخترانه به یکی از ولسوالی‌های دور دست تبدیل اما به دلایلی دور بودن راه نتوانست در خانه خیاطی می‌کند. وی می‌گوید: «سرپرست خانواده خود هستم و مجبورم از یک طریقی برای اطفال حداقل نان خشک پیدا کنم و به همین خاطر خیاطی می‌کنم اما پولی که بدست می‌آورم برایم کافی نیست. هنوز که زمستان نشده اطفالم بخاطر سردی هوا از طرف شب مریض شدند حیرانم زمستان که آمد چکار کنم.»

بعد از وضع محدودیت‌های در برابر کار زنان، شمار زیادی از

را آزار میداد، این مشکلات و این افکار من را به جایی قرار داد که هیچ وقت فکر نمی‌کردم چنین کاری کنم، بلخی اقدام به خودکشی کردم و خواستم از این همه ناامیدی و اضطراب خلاص شوم.»

سحر تجربه کاری زیادی در عرصه‌های مختلف از جمله موسسات حمایت از زنان و

اجرائی در یکی از ادارات ایفای وظیفه می‌کرد اما بعد از وضع محدودیت‌ها در برابر زنان بیکار شده است. وی می‌گوید: «یک قسمتی از مصارف خانه به دوش من بود و باید کار می‌کردم اما بعد از بیکار شدنم با مشکلات اقتصادی زیادی رو به رو شدیم چون شوهرم به تنهایی کار می‌کرد و پولی که بدست می‌آورد بخاطر مصارف خانه کفایت نمی‌کرد.»

شماری از این زنان می‌گویند که خانه نشینی و بیکاری باعث شده تا در وضعیت بد روحی و روانی قرار بگیرند. زرمینه سادات، یک تن از استادان صنف دهم در ولایت

از حرکات دست، نگاه و لرزش صدایش را می‌توانستم به خوبی حس کنم. در ادامه صحبت‌هایش می‌گفت: «ترس از کشته نشدن و آسیب ندیدن، ماه‌ها من را خانه‌نشین کرد. این موضوع یک طرف قضیه بود، طرف دیگر شکم گرسنه خواهر برادران کوچک و پدر و مادر پیر و اولاد هایم بود که من

“روزهای خیلی بدی بود، پس از این که طالبان آمدند؛ من بیکار شدم، اضطراب بدی داشتم بخاطر پرونده‌های که دفاع کرده بودم تعدادی از آن‌ها دعواهایی مربوط به اشخاصی بود که پس از آمدن طالبان به این گروه پیوستند.»

وی زمانی که سرگذشت خود را قصه می‌کرد استرس و اضطراب

او شده و برای درمان چندین جلسه است که نزد روانشناس مراجعه می‌کند. روی دست‌هایش اثرات یک خودکشی ناموفق دیده می‌شد که می‌خواست با بریدن رگ دستانش به زندگی دشوار خود پایان ببخشد. برایم از روزهای سختی که سپری کرده بود این چنین حکایت می‌کند:

خبرگزاری زنان افغانستان: شماری از زنان در ولایت فراه می‌گویند به دلیل وضع محدودیت‌ها در برابر زنان مجبور شده اند وظایف خود را چند ماه پیش از دست دهند و بیکاری سبب شده است که با مشکلات اقتصادی رو به شوند. اکثریت زنان شاغل، کسانی هستند که سرپرست خانواده‌هایشان بوده و آنانی که وظایف خود را از دست داده اند می‌گویند به مشکل شب و روز خود را سپری می‌کنند و نگران آمدن زمستان پیش رو هستند. سمیه رضایی، یک از زنانی است که در ولایت فراه به عنوان مدیر

افزایش بیکاری و فقر اقتصادی میان زنان ولایت فراه

سختی و بیچاره‌گی زنان افغان محصول ازدواج های اجباری و زیر سن

به استخوانم می خورد و استخوانم
خود بخود بجوش می آید، گاه با
خدا می جنگم که عدالتت
کجاست؟ آخر من انسانم، یک زنم،
این همه ظلم چرا در حق من شود و
کسی اخم به ابرو نیارد؟

حالا مدتی می شود به خانه پدر
برگشته ام اما بدون جگر گوشه
هایم، پریشان و دلواپس ام که با
فرزند نام چگونه رویه خواهند
کرد، زنده گی ام به جهنم روی دنیا
تبدیل شده است ای کاش مرا مادر
نمی زاید، آخر چه گناهی را
مرتکب شدم که مستحق این همه
بلا و مصیبت شده ام.

وی می گوید؛ در کجای اسلام و
قانون آمده که فرزند شیرخوار را از
مادر جدا کنند آن هم بدون دلیل
منطقی که حتی اجازه نداشته
باشی اولاد را ببینی؟

وی از آینده فرزند نام اش نگران
است و می گوید فرزند نام چطور
بزرگ شود در خانه ای که خشونت،
بی احترامی، طعنه، نیش و کنایه
همواره جریان دارد.

پس از به قدرت رسیدن طالبان،
دروازه های مکاتب و دانشگاه ها
بسته شد و دختران از تمامی
فعالیت های اجتماعی، فرهنگی،
هنری و اقتصادی منع شدند؛
فرهنگ ازدواج های زیر سن بیشتر
ترویج شده است. هر روز شاهد
خشونت ها و قربانی زنان هستیم.

همدست شده مرا لت و کوب
می کردند به اثر لت و کوب زیاد
یک پایم با قبرغه هایم شکستند و
مدت سه ماه در بستر بیماری بودم.
اضافه بر این چندین دفعه موهای

سرم را کردند و بارها مرا
شب هنگام از خانه بیرون کردند که
برو هر جا که دلت می خواهد و من
بخاطر فرزند نام شبها را در طویله
با گاو و گوسفند یکجا صبح
می کردم که مبادا آوازها به مردم
برسد و از آن طریق پدرم شرمسار
شود.

وی آهسته آهسته بغض گلویش را
قورت داده می افزاید؛ اضافه بر این
نانصافی ها در حق یک زن جوان
قد کمان، فرزند نام را به زور از من
گرفتند مرا از خانه بیرون و از
فرزند نام جدا کردند در حالیکه
فرزند آخرم دختر نازدانه و
شیرخوار بود را از من گرفتند.

وقت ظلم آن ها در حق من و
فرزند نام را بیاد می آورم انگار کارد

این خانم رنج دیده در خانه شوهر
بیش از چهارده سال عمرش را با
نهایت سختی و کارهای شاقه
سپری نمود و در نهایت صاحب
چهار فرزند که دو دختر، دو پسر را
شامل می شود، شد.

وی می گوید؛ در کنار کارهای خانه،
با پسران دران شان در زمین ها نیز
کار می کرد، چوپانی را نیز تجربه
کرد و پرستاری شوهر پیر و
سالخورده اش هم بر عهده داشت
که شبها تا صبح کنار شوهر پیر و
مریض اش بیدار می ماند و روزها از
دست زمین داری، چوپانی و
خدمت گاو و گوسفند خواب و
آرامش را از چشم اش ربوده بود تا
اینکه شوهر پیر اش به اثر مریضی
که داشت وفات کرد.

هاجر در حالیکه قطرات اشک در
چشمان اش حلقه زد افزود؛ بعد
وفات شوهرم زنده گی ام به
جهنم روی دنیا تبدیل شد
امباق هایم با فرزند نام خویش

ازدواج زیر سن و اجباری؛ مشکل
که سالیان سال در بین خانواده های
افغان وجود داشته و بارها باعث از
هم پاشیدن زنده گی بسیاری از
خانواده ها شده است.

هاجر ۲۹ ساله یکی از قربانیان این
سنت ناپسند است. اکنون راهی
خانه پدر شده که در رنج بی شمار و
دور از فرزند نام اش زنده گی را
زنده گی نمی کند فقط نفس
می کشد و زنده است.

در گوشه گوشه از کشور قسه های
ناگفته زنان در درون سینه های
شان پنهان بوده که هیچ کس
به حرف های دل شان گوش
نمی دهد و مورد توجه قرار
نمی گیرند.

در یکی از مناطق دور افتاده ای
شهر بامیان، هاجر خانمی بلند قد،
چشم و ابروی کشیده، لبان
غنچه ای، خوش خوی و خندان،
قربانی ازدواج ناخواسته توسط
پدرش در ۱۳ سالگی بدون رضایت
به مردی که دارای دو خانم، چهار
پسر و پنج دختر است شوهر داده
می شود.

وی فکر می کرد که بعد از ازدواج،
زنده گی خوبی خواهد داشت،
پسران دران و دختران دران و امباق و
هوو هایش او را دوست خواهند
داشت، اما در کمال ناپوری
همه چه برعکس شد و تیرش خطا
خورد.

در تازه ترین نظر سنجی یک نهاد زنان افغانستان در بدترین وضعیت اجتماعی قرار دارند

موسسه گالوپ در تازه ترین
یافته های که در مورد زنان
افغانستان صورت گرفته است
نشان می دهد که وضعیت
اجتماعی زنان در حداقل ترین
رقم خود رو به سقوط است.

این بررسی که در ماه جولای
۲۰۲۳ انجام شده، تنها ۱۱
درصد زنان در افغانستان از
آزادی و وضعیت اجتماعی شان
رضایت نشان داده است که این
آمار کمترین رقم در بیش از دو
دهه گذشته است.
بر بنیاد نظر سنجی گالوپ در
سال گذشته، ۲۹ درصد زنان از
وضعیت اجتماعی شان رضایت

هشتاد درصد مهاجران اخراج...

۱۷ ساله می شوند و اکثریت این
زنان، سرپرستی خانواده های
شان را به عهده دارند.

در گزارش این نهاد آمده است
که ۱.۷ میلیون مهاجر و
پناهنده افغانستان در معرض
اخراج اجباری از سوی حکومت
پاکستان قرار دارند.

این در حالیست که پس از
گسترش اخراج مهاجران
افغانستانی از پاکستان، ملا
هیبت الله آخند زاده رهبر
نامرئی طالبان دستور جابجایی
این مهاجران در شمال کشور را
داده است امری که سبب نگرانی
مردم از بهر جابجایی افراد
پاکستانی در خاک افغانستان
شده است.

زنان نان آور خانواده ها:

بحران اقتصادی آنانرا به چالش کشانیده است

سرپرست خانواده، در ولایت
دایکندی نیز از چالش های
اقتصادی شکایت می کنند،
نگران بحران اقتصادی در
زمستان پیش رو هستند.

ماه گل باشنده شهر نیلی، به
خبرگزاری زنان افغان می گوید،
شوهرش معلول است وی ناگزیر
است مصارف فرزندان و شوهرش
معلولش را از طریق کار و
پرستاری کودکان تامین می کند.

خبرگزاری زنان افغان: سکینه
۲۹ ساله تنها نان آور خانواده ای
شش نفری است که در روستای
«سیاه دره» از مربوطات ولسوالی
یکاولنگ بامیان زندگی می کند.
او پیش از حاکمیت طالبان در
یک نهاد خصوصی فعالیت داشت
که بطور ماهوار هشت هزار
افغانی معاش دریافت می کرده
است.

با حاکمیت دوباره طالبان در
افغانستان، سکینه همانند
هزاران زن دیگر ناگزیر به ترک
وظیفه اش شده است. اکنون
سکینه می گوید، برای پیدا
کردن لقمه نان سرگردان است و
نمی تواند، هزینه زندگی
خانواده اش را پیدا کند. وی با
نگرانی از ادامه زندگی

Increase in Diseases Among Women and Children in Bamyan

Doctors in Bamyan Provincial Hospital say that the statistics of various seasonal diseases have increased in the past few months in this province. According to the doctors of this hospital, an average of 100 people are admitted daily, most of them are women and children.

Latifa, one of the patients who visited Bamyan Hospital, says that she was suffering from pneumonia for 10

days and since then the disease has spread among her family members.

On the other hand, some of these patients say that they cannot afford to buy medicine due to economic problems and have to wait in long lines of patients in Bamyan hospitals to receive health services.

Nadera, another patient, says that pharmacies have raised the price of medicines and we can't buy medicine. Right now, at least dozens of people are sick in our

homes and we can't afford to buy medicine.

The prevalence of various diseases among the residents of Bamyan has increased while the access of these residents to health centers is less.

Last week, the Mobility Welfare Institute commissioned 23 health facilities in the districts of Bamyan and assured that it will increase the supply of health facilities in the center of this province and the districts as well.

Eighty Percent of Emigrants Deported from Pakistan Are Women

Afghan Women's News Agency - The United Nations Women's Office in Kabul (UN WOMEN) has announced by publishing a report that 80% of the emigrants deported from Pakistan are women and children. According to this report, since the beginning of November, 327,400 Afghan immigrants have been returned to Afghanistan from Torkham and Spinboldak borders, of which 80% are women and children. This institution adds that 47 percent of women and girls who were returned to Afghanistan are very vulnerable, including girls aged 6 to 17 years, and

the majority of these women are their families' households.

The report of this institution states that 1.7 million Afghan migrants and refugees are at risk of forced deportation by the Pakistani government.

This is while after increasing the deportation of Afghan immigrants from Pakistan, Mullah Hebatullah Akhundzada, the invisible leader of the Taliban, has ordered the relocation of these immigrants in the north of the country, which has caused people to worry about the relocation of Pakistani people in Afghanistan.